

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑΙ*

ἀρχή ἀναρχος ἡ τῶν ὄντων αἰτία (Εἰσμ. 41, 55 Γεώργ 'Ανατολικός)
ἀρχηγός τῶν αἰώνων (Εἰσμ. 13, 21 Κοσμᾶς)· ἀρχηγός τῆς ἀκηράτου ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτ' Καν (α') ᾠδ. α' τροπ. β' Δαμ.)· ἀρχηγός τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἤχ. γ' Παρασκ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. θ' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· — τῆς ζωῆς καὶ ζωοδότης (ΚΘ 9, 176)· ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Σαββ ἐσπέρ. Στιχηρ. ε') ἀρχηγός καὶ αἴτιος τῆς ἡμῶν σωτηρίας († Καν. προεόρτ Χριστουγέννων ᾠδ. θ' τροπ. α').

ἀρχιερεὺς μέγας καὶ πανίερος (ΚΘ 270, 248 Εὐχ.)· ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν πρόδρομος ἡμῶν εἰς τὰ ἅγια (Παρακλ. ἤχ. α' Κυρ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. δ' τροπ. β').

ἀρχιποιμὴν ἀποστείλας τοὺς ἀποστόλους ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων τοῦ παραύται τὴν αὐτῶν θηριωδίαν (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τετάρτ. ἐσπέρ. Στιχηρ. α').

ἀρχιφωτον ἀπαύγασμα τῆς θεϊκῆς δόξης († Σταυροθεοτ. Λέων δ Σοφός).

ἀρχόμενος ἐκ φωτὸς αἰδίου καὶ ἀναπαυόμεμος ἐν φωτὶ τῷ πατρικῷ (Εἰσμ. 310, 26).

ἀρχων τῆς εἰρήνης βασιλεύων ἐπὶ θρόνου Δαυὶδ (ΚΘ 88, 88).

ἄσαρκος σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς ἐκ τῆς Παρθένου (ΚΘ 33 173)· ἄσαρκος λαβὼν σάρκα ρευστὴν ἐκ τῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καὶ θεοποιήσας ταύτην ἐξ ἐνώσεως αὐτῆς († Καν. Παύλου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ ᾠδ. α' Θεοτ. Βλεμμύδης).

ἄσταχυς ἀγεώργητος τρέφων ἡμῶν τὰς καρδίας ἱεραῖς ἐπιγνώσεσιν († Καν. (η') Θωμᾶ ἀποστόλου ᾠδ. γ' Θεοτ. 'Ιωσήφ)· ἄσταχυς θεϊκὸς μὴ σπαρεῖς (ΚΘ 153, 55 Μητροφάνης).

ἄστηρ ἄδυτος (Ρωμ. 'Ακάθ. Ι)· ἄστηρ ἐξ 'Ιακῶβ ἐκλάμπων αὐγαῖς θεότητος (ΚΘ 221, 172 Δαμ.)· ἄστηρ ἐκ τοῦ 'Ιακῶβ ὁ ἀριθμῶν τὰ πλήθη τῶν ἀστέρων (ΚΘ 123, 7 Μητροφάνης)· ἄστηρ σβεννύων πάντα μαντεύματα καὶ οἰνωίσματα ἐκλύων παραβολὰς σοφῶν ρήσεις τε αὐτῶν καὶ αἰνίγματα, ἄστηρ ἀστέρος τοῦ φαινομένου ὑπερφαιδρότερος

* Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους σελ. 267.

ὡς πάντων ἄστρον ποιητῆς, περὶ οὗ προεγράφη ἐξ Ἰακώβ ἀπαστρὰ πτειν († Κοντ. Χριστουγέννων στροφὴ ε΄ Ρωμ.).

ἀστράψας φῶς ἐν πυθμῆσι ζοφεροῖς (ἐγκώμιον μεγάλ. Σαββ. σιάσις α΄ τροπ. μθ΄).

ἄστρον ἄδυτον τὸ πάντας καταφωτίσαν (ΚΘ 216, 92 Θηκ.)· ἄστρον ἐξ Ἰακώβ ἐξανατείλαν τῷ κόσμῳ καὶ ἐνθάψαν τὴν ζοφερὰν ἁμαρτίαν ἐν τοῖς νάμμοι τοῦ Ἰορδάνου, λάμπων τῆς θεότητος τῷ φέγγει καὶ φωτισμὸν θεογνωσίας διδοὺν τοῖς ἔθνεσιν († Στιχηρ. προεόρτ. Φώτων)· ἄστρον ἐξ Ἰακώβ ἀπομειῶν ταῖς ἀκτῖσι νύκτα παθῶν († Ἐξαποστειλ. προεόρτ. Χριστουγέννων)· ἄστρον ἀνατείλαν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα († Καν. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας ᾠδ. η΄ τροπ. γ΄ Θεοφάνης).

ἀσύγκριτος κάλλει καὶ ὠραιότατος († Καν. (γ΄) εἰς Πέτρον ᾠδ. α΄ τροπ. β΄ Εὐχ.).

ἀσύνθετος ἀπλοῦς καὶ διπλοῦς ἀσώματος ἀθάνατος διττὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν (ΚΘ 110, 284 Εὐχ.).

ἀσχημάτιστος († Στιχηρ. ἀγ. Μανδηλίου).

ἀσώματος ἄναρχος καὶ ἀχώρητος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν)· ἀσώματος τὸ πρόσθεν, σωματοφόρος δὲ τεχθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου († Καν. Πρόκλου Κ)πόλεως ᾠδ. β΄ Θεοτ. Κλήμης).

ἀτρεπτος τῇ θεότητι († Στιχηρ. μεθέορτ. Φώτων).

ἀυγάζων τοὺς γηγενεῖς τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ τῆς τρισηλίου θεότητος (Παρακλ. ἦχ. α΄ Καν. τριαδικ. ᾠδ. δ΄ Θεοτ. Μητροφάνης).

αὐγὴ φαεινὴ ἐκ Βηθλεὲμ ἀστράψασα (Κοντ. Φώτων στροφὴ α΄ Ρωμ.).

ἄυλος ἀναμορφώσας τὴν εἰκόνα, ἀνακαλέσας τὸ κάλλος, ἀνανεώσας τὸ φθαγόν, ἀναπλάσας τὸ ληφθέν, ἀναχωνεύσας τῷ πυρὶ τὸ ἔνυλον σκεῦος ἡμῶν καὶ καθαρίσας († Καν. Παταπίου ᾠδ. θ΄ Θεοτ. Ἀνδρέας)· ἄυλος τὴν φύσιν τὴν θεϊκὴν († Καν. Εἰρηναίου μάρτ. ᾠδ. η΄ Θεοτ. Ἰωσήφ).

αὐλιζόμενος ἀπεριγράπτως ἐν κόλποις τοῦ πατρὸς ὡς υἱὸς μονογενῆς ἠγαπημένος (ΚΘ 42,206 Εὐχ.)· αὐλιζόμενος ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς ἐν ἀγκάλαις τῆς μητρὸς ἐποχεῖται σαρκικῶς καὶ δίδωσιν ἀνθρώποις ξένην θέωσιν († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. ς΄ τροπ. α΄ Γεώργιος)· αὐλιζόμενος ἐν παρθενικοῖς κόλποις μὴ λιπὼν τοὺς κόλπους τοὺς πατρικοὺς (Παρακλ. ἦχ. βαρῦς Σαββ. πρωτ΄ Καν. (β΄) ᾠδ. γ΄ Θεοτ. Θεοφάνης).

αυτοαγιότης († Καν. (β') προεόρτ. Κοιμήσεως Θεοτόκου ᾠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος).

αυτοαλήθεια (ΚΘ 269,86 Εὐχ.).

αυτογενέθλιος αυτοφυής και τέλειος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

αυτοδύναμις αυτοσοφία και αυτοζωή (ΚΘ 81,307 Εὐχ.).

αυτοζωή (ΚΘ 261,249 Εὐχ.) αυτοζωή αυτοφυῶς οὐσιωδῶς και φυσικῶς γνωριζόμενος (ΚΘ 186,165 Εὐχ.).

αυτόζωος ἄποσος και ἄσαρκος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμόν).

αυτοκαθαρότης († Καν. (β') εἰς Πέτρον ᾠδ. ε' Θεοτ Εὐχ.).

αυτοκάθαρις (ΚΘ 278,301 Εὐχ.).

αυτόκαλος († Καν. Παΐσιου τοῦ μεγάλου ᾠδ. θ' Θεοτ.).

αυτοσοφία ἄναρχος († Καν. (ς) εἰς Παῦλον ᾠδ. ς' τροπ. α' Εὐχ.), αυτοσοφία και πηγή τῆς σοφίας (ΚΘ 45, 122 Εὐχ.).

αυτοφυῶς φῶς ἐνθεῖς ἠλίφ και βρύων φῶς και φῶς κατοικῶν και φῶς περιβαλλόμενος ὡς ἱμάτιον († Καν. (γ') Χρυσοστόμου ᾠδ. ε' τροπ. γ' Εὐχ.).

αυτουργός τῶν Σαββάτων και Κύριος (Πεντηκ. Δευτέρ. προῦ τοῦ Παραλύτου Στιχηρ. γ' Ἀποστίχων Αἰνῶν)· αυτουργός τοῦ παντός († οἶκος Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου)· αυτουργός φωτός (Αὐγ. ς' Καν. (α') ᾠδ. η' τροπ. δ' Κοσμᾶς)

ἀφανίσας τῷ ξύλῳ τὴν ἐκ τοῦ ξύλου καιάραν (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Τετάρτ. προῦ Καν. (α') ᾠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· ἀφανίσας τὰ φυτὰ τῆς ἀπάτης (Παρακλ. ἦχ. βαρὺς Σαββ. ἑσπέρ. Στιχηρ. β' Ἀποστίχ. μικροῦ ἑσπερινοῦ).

ἀφελόμενος τῆς αἰσχύνης τὸ κάλυμμα τῆς Εὐας δέδωκε παρησιᾶ τὴν αὐτῆς δόξαν και τιμὴν και ὄραιότητα († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. ς' τροπ. γ' Γεώργιος)· ἀφελὼν ἐκ προσώπου τοῦ λαοῦ πᾶν δάκρυον πάθει ἐκουσίῳ (Καν. (β') Λαζάρου ᾠδ. ς' τροπ. α' Κοσμᾶς).

ἀνθαριζῶν θεοπρεπέστατα ἀπαθανατίζων τὸ πρόσλημμα (Καν. μεγάλ. Σαββ. ᾠδ. ε' τροπ. β' Μάρκος).

ἀφθονοπάροχος τῶν θείων θησαυρῶν τῶν μάγων δεξάμενος τὰ δῶρα κατεπλούτισε τὰ ἔθνη δι' αὐτῶν τὴν γνώσιν τῆς αὐτοῦ θεότητος († Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. η' τροπ. β' Γεώργιος).

ἄφραστος και ἀκράτητος χωρητός και ἀχώρητος ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἐποχούμενος και τὰ ἔγνη μὴ ἐκφαίνων βροτοῖς· ὁ γῆς και τοῦ

πόλου καὶ πόντου τὴν ὑπόστασιν καὶ τὸν κόσμον διοικῶν († Κοντ Δανιὴλ καὶ τριῶν παιδῶν στροφὴ κζ' Ρωμ).

ἀφυπνώσας ἐν σταυρῷ ἐγρήγορσιν σωτηρίας παρέσχε (Τριῶδ. ᾠδ. ε' Παρασκ. ε' ἔβδ. νηστειῶν Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς ὕπνον φυσίζωον (Καν. μεγάλ. Σαββ. ᾠδ. ε' τροπ. γ' Μάρκος).

ἄχρονος ἀναρχος ὑπὸ χρόνον καὶ ἀρχὴν γεγωνῶς χρόνιον πόλεμον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους καθαιρῶν († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. δ' ᾠδ. θ' τροπ. γ' Εὐχ.)· ἄχρονος φύσει ὑπὸ χρόνον καθωράθη γεννηθεὶς σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι († Καν. Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ ᾠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἄχρονος καὶ ἐν χρόνῳ ἀμήτωρ ἄνω καὶ κάτω ἀπάτωρ κτε- δέξατο ἐν σαρκὶ περιτομὴν δωρησάμενος σωτηρίαν ἅμαχον († Στιχηρ. Περιτομῆς).

ἀχώριστος τῶν πατρικῶν κόλπων (Παρακλ. ἦχ. δ' Κυρ. πρωτὶ Στιχηρ. δ' τῶν Αἰώνων)· ἀχώριστος τοῦ πατρὸς (Παρακλ. ἦχ. α' Κυρ. Στιχηρ. δ' τῶν Αἰώνων)—τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ Πνεύματος (Πα- ρακλ. ἦχ. πλ. α' Παρασκ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Δόξα). ἀχώριστος τοῦ θρόνου τῆς ἀγίας αὐτοῦ δόξης (Καν. Λαζάρου ᾠδ. η' Θεοτ. Ἀνδρέας).

ἀχώρητος ἐν θρόνῳ καὶ ἐν φάτινῃ καὶ πανταχοῦ (Κοντ. ἀγ. νηπίων στροφὴ β' Ρωμ.)· ἀχώρητος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει (Παρακλ. ἦχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. ε' Θεοτ. Δαμ.)· ἀχώρητος πᾶσι φύσει καὶ οὐσίᾳ θεότητος (ΚΘ 122, 63). ἀχώρητος ἐν οὐρανοῖς (Τριῶδ. (β') ᾠδ. θ' Θεοτ. Παρασκ. Γ' ἔβδ. νηστειῶν Θεόδωρος)· ἀχώρητος παντὶ ἀστενο χωρήτως κατώκησε τὴν ἀγίαν νηδὺν τῆς Παρθένου (Παρακλ. ἦχ. δ' Παρασκ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτ.)· ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ πρεσβυτέρου, ὃ ἐπὶ τῶν κόλπων τῶν ἀπεριγράπτων τοῦ πατρὸς ἐκὼν περιγράφεται σαρκὶ εὐ θεότητι († Κοντ. Ὑπαπαντῆς στροφὴ α' Ρωμ.)· ἀχώρητος συσχεθεὶς βουλῆσει μνήματι καὶ σφραγίσαι (Καν. μεγάλ. Σαββ. ᾠδ. γ' τροπ. γ' Μάρκος).

ἄψαυστος († Στιχηρ. προεδρτ. Φώτων).

ἀψηλάφητος ψηλαφούμενος ἀνέπαφος κρατούμενος καὶ τὰ πάντα βαστάζων βασταζόμενος († Δαμ. Λόγος εἰς Εὐαγγελισμὸν).

B

Βαίνων ἐπὶ σταυροῦ ἔλυσεν ἀρᾶς τῆς πάλαι τὸ ἀνθρώπινον (Πα- ρακλ. ἦχ. πλ. β' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

βαπτίζων ἐν Πνεύματι ἀγίῳ καὶ πυρὶ († Ἰδιόμ. προεδρτ. Φώτων)· βαπτισθεὶς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ἤνοιξε τὸν κλεισθέντα πρὶν παρὰ-

δεισον († Καν. τῶν ἐν Σινᾷ Ἀββάδων ᾠδ. δ' τροπ. α') βαπτισθεὶς ἐν Ἰορδάνῃ περιέστειλε τὴν ἀπρεπῆ τοῦ πρωτοπλάστου γύμνωσιν († Στιχ. Περιτομῆς).

βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων (Κάθ. δ' τῶν Βαῖων).—ἀγγέλων προαιώνιος (ΚΘ 191, 287 Εὐχ.)· βασιλεὺς ἅγιος (Ρωμ. Ἀκάθ. Υ)—ἅγιος τῶν πνευμάτων (ΚΘ 80, 70 Εὐχ.)· βασιλεὺς ἀδιάδοχος († Στιχηρ. Αἰμιλιανοῦ μάρτ.)· βασιλεὺς ἀθάνατος (Παρακλ. ἦχ. α' Τρίτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. δ' Ἰωσήφ)—ἀθάνατος φοβερός († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. δ' ᾠδ. δ' τροπ. β' Εὐχ.)· βασιλεὺς ἀίδιος, θεότης ἀκτιστος († Μεγαλυνάριον α' τῆς Ἰνδίκτου)· βασιλεὺς τῶν αἰώνων τικτόμενος καὶ σπαργανούμενος († Ἐξαποστειλ. προεόρτ. Χριστουγεν.)· βασιλεὺς ἀληθῆς καὶ πόλου καὶ τῆς γῆς (Ἐγκώμ. μεγάλ. Σαββ. στάσις α' τροπ. ιε')· βασιλεὺς ἀληθινὸς ἀδιάδοχος (ΚΘ 266, 238 Εὐχ.). βασιλεὺς ἀναρχος τῆς δόξης (Εἶρμ. 328, 28 Γερμανό:)· βασιλεὺς ἀνατολῶν († Στιχηρ. Συνάξεως Θεοτόκου Ἰωσήφ). βασιλεὺς τῶν ἀπάντων αἰώνων (ΚΘ 302, 78) βασιλεὺς ἀπροσμάχητος († Στιχηρ. Χριστουγέν.)· βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων (τροπάριον λειτουργίας μεγάλ. Σαββ.)—βασιλευόντων καθαίρων τὰ τοῦ πονηροῦ βασίλεια καὶ ἐκ ριζῶν τέμνων τῆς πλάνης τὴν ἀκανθαν (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. θ' τροπ. β' Ἰωσήφ)· βασιλεὺς βασιλέων μέλλων κρῖναι τοὺς βασιλεῖς καὶ κριτὰς τῆς γῆς καὶ πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. δ' ᾠδ. δ' Θεοτ. Εὐχ.)· βασιλεὺς βροτῶν καὶ ἀγγέλων († Κοντ. μεγ. Πέμπτ. στροφὴ ἰζ' Ρωμ.)· βασιλεὺς δίκαιος καὶ πρᾶος (Εἶρμ. 173, 43)· βασιλεὺς τῆς δόξης καὶ νικητῆς τοῦ θανάτου (Εἶρμ. 20, 34 Ἠλίας Ἱεροσολύμων)· βασιλεὺς τῶν δυνάμεων († Κοντ. Ὑπαντιῆς στροφὴ ἰζ' Ρωμ.)· βασιλεὺς τῆς εἰρήνης (Εἶρμ. 149. 31 Ἀνδρέας)· βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἀναβλαστήσας ἐξ Ἰεσσαὶ κατὰ σάρκα καὶ Δαυὶδ († Καν. προπατόρων ᾠδ. ζ' τροπ. β')· βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ (Κυρ. τῶν Βαῖων Τριῖδ. ᾠδ. θ' τροπ. ζ' Ἀνδρέας)· βασιλεὺς ὁ μέγας καὶ φοβερός (Εἶρμ. 154, 20 Γεώργ. Σικελιώτης)· βασιλεὺς νικοποῖς (ΚΘ 42, 273 Εὐχ.)· βασιλεὺς οὐράνιος (Παρακλ. ἦχ. βαρὺς Δευτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ)· βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς (Παρακλ. ἦχ. α' Κυρ. ἐσπέρ Στιχηρ. γ' Ἀποστίχων)· βασιλεὺς τῶν πάντων (Κυρ. Τελώνου Καν. ᾠδ. α' τροπ. δ' Γεώργιος)· βασιλεὺς πρᾶος καὶ ἡσύχιος καθήμενος ἐπὶ πάλου († Κοντ. Βαῖων στροφὴ β' Ρωμ.)· βασιλεὺς Σιών πρᾶος καὶ σώζων (Στιχηρ. β Σαββ. τῶν Βαῖων)· βασιλεὺς

ἐκ Σιών ὑψηλὸς καὶ φοβερὸς († Καν. ἀναστάσιμος ἤχ. γ' ᾠδ. θ' τροπ. β' Κοσμᾶς).

βασιλεύων εἰρήνης καὶ τῶν αἰώνων δεσπόζων (Εἶσμ. 226, 18 Δαμ.)· βασιλεύων τῶν αἰώνων καὶ καθιστῶν βασιλεῖς ἀρρήτω σοφίᾳ († Καν. Κ)τίνου καὶ Ἑλένης ᾠδ. α' τροπ. α' Δαμ.)· βασιλεύων παντὸς τόπου († Κοντ. Βαῖων στροφή γ' Ρωμ.)· βασιλεύων πάσης κτίσεως (Κυρ Μυροφόρων Καν Θεοτοκ. ᾠδ. ζ' τροπ. β' Ἰωσήφ Στουδίτης)· βασιλεύων τῶν πνευμάτων † Καν. (η') εἰς Προδόρομον ᾠδ. ς' τροπ. γ' Εὐχ.)· βασιλεύων πρὸ τῶν αἰώνων καὶ κρατῶν ἀπάσης τῆς κτίσεως (ΚΘ 1, 263 Εὐχ.)· βασιλεύων εἰς τοὺς αἰῶνας (Καν. Βαῖων ᾠδ. η' τροπ. β' Κοσμᾶς)· βασιλεύων ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν (Εἶσμ. 116, 8)· βασιλεύσας ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη (Κάθ Θεοτ. Δ' Κυρ. νηστειῶν).

βαστάζων τὰ πάντα (Ρωμ. Ἀκάθ. Α)· βαστάσας συμπαντῶς τὰς νόσους ἡμῶν καὶ ἰώμενος πᾶσαν μαλακίαν († Καν. (ι') εἰς Προδόρομον ᾠδ. α' τροπ. β' Εὐχ.)· βασταζόμενος ὀλέναις μητρὸς ὃ ἐν κόλποις πατρὸς τοῖς ἀγγελικοῖς πωροφόροις ἐν τοῖς ὑψίστοις προσεποχούμενος († Καν. προσόρτ. Ὑπαπαντῆς ᾠδ. ε' τροπ. γ' Γερμανός).

βάψας τὴν ἑαυτοῦ βασιλείον ἀλουργίδα ἐκ τῶν ἀχράντων αἱμάτων τῆς Θεοτόκου ἐφόρεσεν († Καν. Τιμοθέου Προύσης ᾠδ. γ' Θεοτ.)· βάψας τὴν ἑαυτοῦ ἀλουργίδα ἐκ βαφῆς αἱμάτων τῆς Θεομήτορος μυστικῶς ἐπορφύρωσεν († Καν. Πιονίου ᾠδ. γ' Θεοτ. Γερμανός).

βλαστήσας ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσοαὶ Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Δευτ. πρωτὶ Καν. (α) ᾠδ. ε' τροπ. α' Ἰωσήφ)· βλαστήσας ἐκ ρίζης Ἰεσοαὶ ἐριζοτόμησε τὴν ἐκφρεῖσαν ἀκανθαν στέφος φρέσας ἀκάνθινον (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. η' τροπ. α' Ἰωσήφ).

βλαστὸς ἄσταχυς ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου ἐξανθήσας († Καν. ἀγ. Σπυρίδωνος ᾠδ. ς' Θεοτ. Δαμ.)· βλαστὸς ἀμάραντος (Ρωμ. Ἀκάθ. Ε).

βλέπων ἀβύσσους καὶ ἐπὶ θρόνου δόξης καθήμενος (Εἶσμ. 188, 27 Ἀνδρέας)· βλέπων ἀφράστως ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τρέμειν ποιούμενος († οἶκος Νέστορος)· βλέπων τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας (Κοντ. μεγάλ. Δευτέρας Ρωμ.).

βλύζων ρεῖθρα καὶ ποταμ. ὑς χρηστότητος (Παρακλ. ἤχ. γ' Δευτ. πρωτὶ Καν. (β') ᾠδ. γ' τροπ. α' Θεοφάνης)· βλύσας ἐν ἐρήμῳ ὕδωρ ἐξ ἀκροτόμου πέτρας († Οἶκος προσόρτ. Φώτων)· βλυστάνων πηγὴν εὐλογίας (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Σαββ. πρωτὶ Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης).

βοήθεια ἐγνωσμένη († Καν. (γ') εἰς Πέτρον ᾠδ. ς' Θεοτ Εὐ.).

βοήθημα θεαρχικὸν τῆς φύσεως (ΚΘ 49, 69 Μητροφάνης).

βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς εἰς σωτηρίαν (Εἶσμ. 329, 1 Ἀνδρέας).

(Ἀκολουθεῖ)

+ Ὁ πρ. Δεοντοπόλεως ΣΩΦΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ